

Sygn. akt V U 147/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania A. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 grudnia 2017 r.

znak (...) dec.(...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawczyni A. S. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 147/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2017 r., znak: (...) dec. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił dla ubezpieczonej A. S. (1) jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego: emerytalnego rentowych i wypadkowego na okres od dnia 11lutego 2013 r. do 28 lutego 2014.

W uzasadnieniu ww. decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczona– w tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej -zgłosiła się jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 11 lutego 2013r. do 28 lutego 2014r.

Z ustaleń poczynionych przez ZUS Oddział w L. wynikało , że w spornym okresie A. S. (1) nie posiadała innego tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym .

Do daty wydania decyzji ubezpieczona nie dokonała korekty dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz nie zgłosiła wniosków i zastrzeżeń w sprawie .

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni A. S. (1).

Skarżąca wniosła o uchylenie zmian w całości zaskarżonej decyzji i orzeczenie, że w okresie od dnia 11 lutego 2013 r. do 28 lutego 2014. nie podlegała ustawodawstwu polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego: emerytalnego rentowych i wypadkowego, albowiem

w tym okresie jako pracownik podlegała słowackiemu prawu w zakresie ubezpieczeń społecznych, co powinno być powodem całkowitego jej wyłączenia z polskiego systemu ubezpieczeń.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy nie odniósł się do zarzutów podniesionych przez ubezpieczoną w zakresie nie podlegania ustawodawstwu polskiemu, w sytuacji, gdyż wnioskodawczyni twierdziła, że po jej stronie zaistniała sytuacja określona w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. (1) prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą na terenie Polski w okresie od 03 grudnia 2007r. do 06 października 2014r.

Z tego tytułu w okresie od 03 grudnia 2007r. do 10 lutego 2013r. była zgłoszona i podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnego rentowych i wypadkowego

W okresie od 11 lutego 2013r. do 28 lutego 2014r. wnioskodawczyni zgłosiła się jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego.

We wniosku z dnia 09 listopada 2017r. A. S. (1) zwróciła się do Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Referat ds. Osób Migrujących o ustalenie, że podlegała ustawodawstwu słowackiemu.

Do ww. wniosku dołączone zostały skan umowy o pracę z 30 stycznia 2013r. zawartej z firmą (...)B. z siedzibą na terenie Słowacji w przedmiocie wykonywania pracy przedstawiciela handlowego ds. usług i produktów świadczonych przez pracodawcę.

Ponadto wnioskodawczyni dołączyła skan deklaracji zgłoszeniowej i faktur za wykonywane usługi konsultingowe na podstawie umowy o prace z 30 stycznia 2013r.

Pismem z dnia 16 listopada 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Referat ds. Osób Migrujących – działając na podstawie art. 2 pkt.2 oraz art. 16 ust.4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz w związku z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.) - zwrócił się do (...) w B. o udzielenie informacji czy w okresie od 01 lutego 2013r. do 31 stycznia 2014r. A. S. (1) faktycznie wykonywała pracę na terenie Słowacji na rzecz firmy (...) B. z siedzibą na terenie Słowacji i czy w tym okresie podlegała ubezpieczeniom społecznym na terenie Słowacji.

Ponadto zwrócono się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o udzielenie informacji na okoliczność czy w podanym okresie A. S. (1) otrzymywała wynagrodzenie i w jakim wymiarze czasu pracy pracowała.

We wskazanym piśmie ZUS Oddział w L. wskazał, że istnieje przypuszczenie, że firma (...) jest "wirtualną skrzynką" mającą na celu obejście przepisów art. 13 ust.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. W konsekwencji ZUS zwrócił się o ustalenie czy wskazana firma nie jest "wirtualną skrzynką".

Podano , że w okresie od 03 grudnia 2007r. do 06 października 2014r. A. S. (1) prowadziła działalność gospodarczą na terenie Polski .

Pismem z dnia 21 listopada 2017r. – kierowanym do ZUS Oddział w L. i do A. S. (1) - (...) w B. przesłała zawiadomienie , że przy współpracy z Państwowym Inspektorem Pracy przeprowadzono kontrolę w firmie (...) , w wyniku której stwierdzono , że w przypadku pracowników tej firmy nie dochodzi do realnego wykonania pracy zarobkowej na terytorium Republiki Słowackiej .

Ponadto podano , że (...) w B. już pismem z dnia 25 lipca 2013r. – nr (...) –poinformowała polską instytucję ubezpieczeniową Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. Departament Ubezpieczeń i Składek o nie podlegania ustawodawstwu słowackiemu przez pracowników firmie (...)w B..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. nie wniósł zastrzeżeń do powyższych ustaleń słowackiej instytucji ubezpieczeniowej .

Pismem z dnia 05 lutego 2018r. ZUS Oddział w L. poinformował A. S. (1) i (...) w B. , że w związku z prowadzoną przez ubezpieczoną . pozarolniczą działalnością gospodarczą na terytorium Polski podlegała ona ustawodawstwu polskiemu w okresie od 03 lutego 2007r. do 06 października 2014r.

W piśmie wskazano , że ustalenie ustawodawstwa polskiego stanie się ostateczne po upływie dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez ZUS Oddział w L. właściwych instytucji ubezpieczeniowych zainteresowanego państwa członkowskiego UE , jeżeli nie zgłoszą one zastrzeżeń do ustalenia przez ZUS ustawodawstwa właściwego (art. 16 ust. 3 Rozporządzenia 987/2009) .

Do daty wydania orzeczenia w sprawie (...) w B. nie zgłosiła zastrzeżeń co do ustalenia przez ZUS Oddział w L. ustawodawstwa właściwego dla A. S. (1) w okresie od 03 lutego 2007r. do 06 października 2014r.

dowód :

- akta ubezpieczeniowe : wniosek A. S. (1) z dnia 09.11.2017r. ,
- akta ubezpieczeniowe : skan umowy o pracę z dnia 30.01.2013r.,
- akta ubezpieczeniowe : pismo 16.11.2017r. ZUS Oddział w L. Referatu ds. Osób Migrujących,
- akta ubezpieczeniowe :pismo z dnia 21.11.2017r. (...) w B. wraz z tłumaczeniem ,
- akta ubezpieczeniowe : zawiadomienie z dnia 05.02.2018r.

W dniu 30 stycznia 2013 r. ubezpieczona zawarła umowę o pracę ze słowackim pracodawcą – spółką (...) s.r.e. z siedzibą B..

W zawartej umowie o pracę strony postanowiły, że A. S. (1) będzie wykonywała dla pracodawcy – (...)– pracę przedstawiciela handlowego za wynagrodzeniem w wysokości 2,24 euro na godzinę . Jako miejsce pracy strony określiły Republikę Słowacką i terytorium UE .

W umowie określono , że charakter pracy nie pozwala by czas pracy został podzielony równomiernie na poszczególne tygodnie . Pracownik wyraził zgodę na nierównomierny podział czasu pracy przez pracodawcę i normowanie czasu pracy w zależności od potrzeby pracodawcy .

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 16 listopada 2017r. zobowiązał A. S. (1) do podania informacji mogących potwierdzić faktyczne zatrudnienie w(...) w B.m.in.:

- jakie dochody otrzymywała wnioskodawczyni w poszczególnych okresach od 01 lutego 2013r. do 31 stycznia 2014r. z każdej aktywności zawodowej w poszczególnych państwach członkowskich UE,

- ile czasu poświęcała na wykonywanie usług w Polsce ,a ile na terenie Słowacji ,

- jakiego rodzaju prace wykonywała w Polsce , a jakie na terenie Słowacji ,

- przedłożenia harmonogramu potwierdzającego wykonywanie pracy w Polsce oraz na Słowacji w poszczególnych okresach w rozbiciu na godziny przepracowane w poszczególnych państwach i miejscach .

Wnioskodawczyni przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie przedstawiła powyższych informacji , ale w odwołaniu wskazała na powyższe okoliczności świadka .

A. S. (1) w okresie 30 stycznia 2013r. do 28 lutego 2014r. – jako osoba prowadząca działalność gospodarczą – świadczyła usługi na rzecz firmy (...), późniejsze L. .

Wnioskodawczyni miała zawartą umowę o świadczenie usług w zakresie zarządzania składem towarów w magazynie . Ubezpieczona ww. umowę realizowała po 8 godzin dziennie w systemie pracy kontrahenta tj. trzymianowym . Najwięcej pracy było w pierwszych dwóch godzinach zmiany kiedy trzeba było zaplanować pracę na dany dzień i w ostatniej godzinie przed zdaniem zmiany . W pozostałych godzinach pracy (5 godzin) zadaniem wnioskodawczyni było czuwanie nad realizacją zleconych zadań . W praktyce wyglądało to tak , że wnioskodawczyni znajdowała się w pobliżu komputera i w razie wystąpienia błędów w realizacji pracy musiała przenieść w systemie pozycję magazynową we właściwe miejsce , co faktycznie wiązało się z wykonaniem kilku kliknięć w programie magazynowym . Nie mogła opuścić jednak stanowiska pracy .

Od 01 lutego 2013r. wykorzystując ,pozostający m.in. do jej dyspozycji telefon komórkowy – dzwoniła jako przedstawiciel handlowy firmy słowackiej z ofertą sprzedaży produktów . Prace tę wykonywała w czasie realizacji zadań z umowy o świadczenie usług z firma (...).

Z tytułu wykonywanej umowy o pracę wynagrodzenie wnioskodawczyni wynosiło 350 zł miesięcznie .

dowód :

- akta ubezpieczeniowe : pismo ZUS z dnia 16.11.2017r.,

- zeznania świadka S. G. e-protokół z dnia 07 listopada 2018r. k.45 00:02:49- 00:24:43,

- przesłuchanie wnioskodawczyni A. S. (1) e-protokół z dnia 07 listopada 2018r. k.45v-46 00:25:48- 00:28:50,

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy decyzja organu rentowego w sprawie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla wnioskodawczyni w zakresie ubezpieczeń społecznych była prawidłowa tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym.

Materiał dowodowy zgromadzony w nin. postępowaniu nie dał podstaw do podważenia zaskarżonej decyzji ZUS .

W decyzji tej organ rentowy ustalił dla ubezpieczonej A. S. (1) jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego na okres od dnia 11 lutego 2013 r. do 28 lutego 2014r.

Powyższa decyzja została wydana przez ZUS Oddział w L. na podstawie art. 83ust.1 w zw. z art. 6 ust.1pkt.5 w zw. z art.9 ust.1 , art.12 ust.1 i art. 13ust.4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016r., poz. 963 z późniejszymi zmianami) .

Argumentacja organu rentowego przy wydaniu zaskarżonej decyzji przedstawiona została w niniejszym uzasadnieniu .

W ocenie Sądu w uzupełnieniu stanowiska organu rentowego wskazać należy dodatkowe podstawy prawne zaskarżonej decyzji z uwzględnieniem przepisów art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.).

Artykuł 11 cyt. rozporządzenia określa ogólne zasady dotyczące podlegania ustawodawstwu danego Państwa Członkowskiego. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, osoby, do których stosuje się rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia. Przepis ust. 3 pkt a rozporządzenia stanowi, że -zgodnie z przepisami art. 12 do 16 rozporządzenia- osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Przepis art. 13 cyt. rozporządzenia określa ustawodawstwo właściwe dla osób wykonujących pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich: ust. 1 reguluje kwestie ustawodawstwa właściwego dla osoby, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, ust. 2 – dla osoby, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, a ust. 3 – dla osoby, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich. Zgodnie z ust. 3 cyt. przepisu osoba taka podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Przepisy dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ujęte zostały w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz.U.UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.). W rozporządzeniu tym (w jego art. 14) zawarto m.in. szczegółowe uregulowania dotyczące stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, tj. rozporządzenia nr 883/2004.

W dodanym z dniem 28 czerwca 2012 r. art. 14 ust. 5b postanowiono, że do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego nie będzie brana pod uwagę praca o charakterze marginalnym. Wskazano przy tym, że art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem. W art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 ujęta została procedura stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z nią osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Instytucja ta niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na

wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Analizując postępowanie polskiej instytucji ubezpieczeniowej zmierzające do wydania zaskarżonej decyzji, nie sposób postawić temu organowi jakiegokolwiek zarzutu dotyczącego naruszenia procedury ustalania ustawodawstwa przewidzianej w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009.

Pamiętać przy tym należy, że to nie czynności samej ubezpieczonej czy jej słowackiego pracodawcy kreują sytuację prawną A. S. (1) w zakresie podlegania ustawodawstwu właściwego kraju z uwagi na wykonywaną jednocześnie działalność gospodarczą i świadczoną pracę najemną w więcej niż jednym państwie członkowskim UE.

Procedura ustalania ustawodawstwa właściwego dla takiego ubezpieczonego została szczegółowo opisana w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Zgodnie z tą procedurą, to instytucja ubezpieczeniowa Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania zainteresowanego (a więc w niniejszej sprawie ZUS) ma kompetencję do ustalania ustawodawstwa zainteresowanego w zakresie ubezpieczeń społecznych, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Ustalone przez nią ustawodawstwo ma charakter tymczasowy. Oznacza to, że właściwa instytucja zainteresowanego Państwa Członkowskiego może w terminie 2 miesięcy od momentu poinformowania wnieść zastrzeżenia do takiego ustalenia wstępnego. W przypadku rozbieżności opinii pomiędzy zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi w ust. 4 art. 16, przy czym zastosowanie ma również art. 6 rozporządzenia wykonawczego, traktujący o tymczasowym stosowaniu ustawodawstwa. Ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia ww. instytucji lub właściwych władz. Staje się ono ostateczne, gdy żadna z tych instytucji lub władz nie wnieśli zastrzeżeń w terminie 2 miesięcy od poinformowania jej o ustaleniu ustawodawstwa tymczasowego.

I tak też się stało w nin. sprawie. Gdy polska instytucja ubezpieczeniowa (ZUS) w piśmie z dnia 05 lutego 2018 r. ustaliła dla ubezpieczonej od dnia 03 lutego 2013 r. do 06 października 2014r. jako właściwe w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwo polskie i poinformowała instytucję ubezpieczeniową Słowacji , która do ustalenia tego nie wniosła zastrzeżeń do daty wydania wyroku w niniejszej sprawie .

Wcześniej zaś obie instytucje ubezpieczeniowe zainteresowanych państw nawiązały kontakt, wymieniły wzajemne opinie i doszły do wspólnego porozumienia, które znalazło wyraz w piśmie z dnia 21 listopada 2018 r., a następnie w zaskarżonej decyzji. Nie ma zatem podstaw do uznania, aby ZUS nie wyczerpał obowiązku nałożonego w/w przepisami .

Organ rentowy- wydając zaskarżoną decyzję - nie naruszył przepis art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009. Przepis ten stanowiący, że praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego obowiązuje od dnia 28 czerwca 2012 r. Ubezpieczona podpisała umowę o pracę ze spółką słowacką w dniu 30 stycznia 2013 r. i od 01 lutego 2013r. wykonywała pracę na rzecz (...)w B. , w godzinach świadczenia usług na rzecz innego podmiotu gospodarczego - co wskazano w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia .

Nie naruszało to postanowień umowy o pracę z dnia 30 stycznia 2013r.

Jednakże istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy miał fakt ustaleń zawartych w zawiadomieniach (...) w B. i B.z dnia 25 lipca 2013r. kierowanych do ZUS Oddział w W. Departament Ubezpieczeń i Składek oraz z dnia 21 listopada 2017r. kierowanego do ZUS Oddział w L. – opisanych w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia .

Dodatkowo wskazać należy , że –biorąc pod uwagę wynagrodzenie osiąganego przez ubezpieczoną z tytułu wykonywania ww. umowy (wskazane w ustaleniach faktycznych) – za prawidłowe uznać należy, dla potrzeb niniejszej sprawy , stwierdzenie, iż zysk ekonomiczny dla A. S. (1) z tytułu wykonywania ww. pracy był niewielki.

W niniejszej sprawie nie zaistniała sytuacja wskazywana przez wnioskodawczynię w odwołaniu ,że polska instytucja ubezpieczeniowa dokonała oceny prawnej umowy o pracę z dnia 30 stycznia 2013r. nie mając kompetencji do takiej oceny.

Po raz kolejny wskazać należy ,iż w niniejszej sprawie podstawę prawną stanowi art.14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009.

Jednakże decyzja polskiej instytucji ubezpieczeniowej w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego nie zamyka stronie możliwości wystąpienia do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o wydanie decyzji / postanowienia w przedmiocie ustalenia podlegania ustawodawstwu słowackiemu z tytułu wykonywanej pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lutego 2013r. W ten sposób zagadnienie prawne rozstrzygnięte byłoby przez uprawnioną do tego słowacką instytucję ubezpieczeniową , przy zastosowaniu przepisów prawa słowackiego , od której to decyzji przysługiwałby tryb odwoławczy .

Jednakże do momentu kiedy taka decyzja/ postanowienie nie zostanie przesłane polskiej instytucji ubezpieczeniowej , która nie zgłosi do tego stanowiska zastrzeżeń w terminie dwóch miesięcy i do momentu kiedy do polskiej instytucji ubezpieczeniowej nie zostanie przesłany wspomniany w niniejszym uzasadnieniu formularz A1- A. S. (1) polega – w spornym okresie - polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczeń społecznych .

W ocenie Sądu, z nieuzasadnionych powodów ubezpieczona uważa, że ZUS powinien do jego sytuacji faktycznej zastosować przepis art. 13 ust. 3 cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Z pisma słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 25 lipca 2013r. wynika jasno, że instytucja ta wspólnie z Państwowym Inspektorem Pracy dokonała kontroli w firmach zatrudniających osoby o podejrzenie niskich zarobkach i ze znikomym zobowiązaniem pracy. Wśród tych pracodawców znalazła się spółka (...)w B. z którą ubezpieczona w dniu 1 lutego 2013 r. podpisała umowę o pracę. W wyniku ww. kontroli upoważnione-według prawa słowackiego- instytucje ustaliły, że kontrolowane podmioty, w tym (...) B. są jedynie spółkami tzw. skrzynkowymi, a ich pracownicy nie wykonują pracy na terenie Republiki Słowackiej.

W takim stanie rzeczy (...) wprost oświadczyła (w piśmie z dnia 21 listopada 2017 r., powtarzając argumentację z pisma z dnia 25 lipca 2013r.), że u pracowników (...) B., którym do daty sporządzenia pierwszego zawiadomienia tj. do 25 lipca 2013r. nie zostało wydane postanowienie w przedmiocie ustalenia którym przepisom prawnym podlegają – to na podstawie ustaleń kontrolnych stwierdzono , że w/w firma jest tzw. firmą skrzynkową i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do realnego wykonania pracy przez pracowników . W takiej sytuacji właściwy oddział (...) wyda postanowienie o braku ubezpieczenia tzn. , że pracownicy ci nie podlegają słowackim przepisom prawa . Te ustalenia dotyczą również wnioskodawczyni , która umowę o pracę z w/w spółką zawarła dnia 1 lutego2013r.

Stąd też polska instytucja ubezpieczeniowa wydając zaskarżoną decyzję winna była zastosować w sprawie art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 i wobec przyjęcia marginalnego wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę z 30 stycznia 2013r., przy jednoczesnym wykonywaniu działalności gospodarczej na terytorium Polski (co nie było w sprawie sporne) i w konsekwencji uznać , że właściwym dla ubezpieczonej ustawodawstwem jest ustawodawstwo

polskie. I tak ustalone ustawodawstwo stało się ostateczne wobec niezgłoszenia do tego ustalenia zastrzeżeń przez słowacką instytucję ubezpieczeniową w terminie 2 miesięcy od otrzymania zawiadomienia o takim ustaleniu.

Powyższe ustalenie nie narusza przy tym treści art. 11 ust. 1 cyt. rozporządzenia, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonej, nie podlegała ona ani nie podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch państw w zakresie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z zapisami art. 6 rozporządzenia nr 987/2009, w przypadku rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami lub władzami zainteresowanych Państw Członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa (a takowe były w nin. sprawie) za tymczasowe, tj. do czasu ostatecznego ustalenia, uznać należało w nin. sprawie ustawodawstwo polskie. Ostatecznie zaś również ustawodawstwo polskie ustalone zostało jako ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczonej. Wobec powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, aby w jakimkolwiek okresie ubezpieczona podlegała ustawodawstwu dwóch państw.

W konsekwencji ZUS winien był wskazać podstawy prawne wskazane jak w zaskarżonej decyzji i ustalić, że w okresie od 11 lutego 2013r. do 28 lutego 2014r. wnioskodawczyni – z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Mając na uwadze powyższe, w tym brak uzasadnionych podstaw odwołania, Sąd – w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił je, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł stosownie do przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) w brzmieniu zmienionym od dnia 13 października 2017r. przez § 1 rozporządzenia z dnia 20 września 2017r. (Dz.U. z 2017r., poz. 1799).